

[Arne Bjerregaard]

hed ved at fremføre, at vi dengang havde mange fornuftige drøftelser om skattepolitik og skattereform. Jeg havde vel også en naiv tro på dengang, at det ville lykkes i fællesskab at skabe en rimelig skattereform. I dag må jeg selvfølgelig indrømme, at jeg ikke har formået at rokke socialdemokraterne en tomme fra deres sædvanlige opfattelse af, at man igennem fordelingspolitikken skal bestemme, hvordan familien skal indrette sig med hensyn til både arbejdsfordeling, børnepasning osv.

Nu ved jeg jo nok, at man både fra de radikale og socialdemokratiet vil sige, at socialpolitik og skattepolitik ikke har noget med hinanden at gøre. Så kommer vi ind på den gamle diskussion igen. Dertil kan jeg jo kun sige, at begge partier lever i en fjern fortid, hvor sociallovgivningen kun skulle tage sig af sociale tilfælde. I dag er såvel sociallovgivningen som skattelovgivningen fordelingspolitiske instrumenter, som selvfølgelig burde samordnes, så man havde ét fordelingsystem i stedet for to fordelingsssystemer. Når man har to fordelingsystemer, som har forskellige forudsætninger, idet den skattemæssige fordelingspolitik bygger på individet, medens den sociallovgivningsmæssige fordelingspolitik hviler på familien, er det klart, at man får alle disse sammenfaldsproblemer, og dem vil man stadig væk have, hvis man gennemfører dette forslag. Det er da klart, at hvis man gennemfører de indkomstafhængige fordelingsydelser i selve skattesystemet, kunne det blive stringent, overskueligt og nogenlunde retfærdigt. I al fald ville der være større mulighed for, at den enkelte familie kunne få lov til selv at vælge, hvordan den ville indrette sig både på den ene og den anden måde.

Jeg er nødt til at gentage, som jeg har gjort tidligere, at med dette socialdemokratiske forslag vil man præmiere den familie, hvor begge er udearbejdende. Hvis man har en familie, hvor ægtefællerne hver tjener 150.000 kr. efter det fremlagte forslag, altså i alt 300.000 kr., skal man betale 135.000 kr. i skat minus de 20.000 kr. i personfradrag og 10.000 kr. i lønmodtagerfradrag, i alt 105.000 kr. i skat.

Hvis man tager en anden familie, hvor den ene ægtefælle sørger for samme indtægt ved en ihærdig indsats med overarbejde – det ved jeg er noget slemt noget, men allige-

vel – skal denne familie betale 170.000 kr. for samme indtjening minus de 20.000 kr. og minus fradrag for 5.000 kr., i alt 145.000 kr. Hvis man forudsætter, at familierne har to børn i vuggestuealderen, vil den første familie, hvor begge har udearbejde, nok sende dem i vuggestue, mens den anden familie selvfølgelig vil passe dem selv. Derved vil den første familie komme til at betale nul, hvis man trækker de indirekte sociale tilskud fra, til samfundshusholdningen, mens den anden vil komme til at betale 145.000 kr. Det kalder hr. Bakholt for et retfærdigt skattesystem. Jeg kan ikke se nogen retfærdighed i det, jeg kan bare se, man har en bestemt målsætning om, at man vil bestemme, hvordan familierne skal opføre sig. Men det kan da ingenlunde være retfærdigt.

Endelig må vi sige, at for erhvervslivet bliver der også en række problemer, hvis virksomheden ikke kan opføre den reelle renteudgift, som den kan reducere indtjeningen med, men kun en bestemt procent, nemlig svarende til marginalskatteprocenten.

Når man ser både på lønmodtagerne og erhvervsvirksomhederne, viser det sig klart, at den bedste måde at løse problemerne på og undgå nye problemer er at føre proportionalstrækket helt til tops. Så er vi i øvrigt villige til at diskutere, som jeg har sagt tidligere, med et hvilket som helst parti, hvis man vil gøre det, for så har man grundlaget for at lave et ordentligt skattesystem, et system, som ikke bestemmer, hvordan det enkelte menneske skal indrette sig, og hvor såvel sociallovgivningen som skattelovgivningen kan blive indpasset som en fælles lovgivning, som tager hensyn til familien, hvad enten denne familie består af én eller to eller flere.

Derfor må vi sige om dette forslag: skal man lave reformer, så lav da reformer til bunds i stedet for lapperier.

Lykketoft (S):

Det er jo god konservativ tale, at alt nyt er forbundet med forståelsesmæssige og praktiske indvendinger, og det er jo således med dem, der er fortalere for i hovedtræk at bevare det indkomstskattesystem, at de har vældig let ved at se splinten i deres broders øje, men meget svært ved at se bjælken i deres eget.